

Κ' εὐθύς, εὐθύς ἀρχίζει,

Τὰ χέρια μου γυρίζει

Σ τὸ δένδρον μὲ κουντᾷ.

Καὶ τέλος θυμωμένη,

Τὸν ἄθλιον μὲ δένει

Ἐν τὸν ἔρωτα κοντά.

Καὶ τώρα οἱ καϊμένοι

Σφιχτὰ κ' οἱ δυὸ δεμένοι

Μὲ ἄλυσον σκληρὸν,

Χωρὶς νὰ ἀδικοῦμεν,

Ἐν τὰ βάσανα περνοῦμεν

Ἀντάμα τὸν καιρόν.

~~~~~

16. Νὰ, νὰ τὸ ἀηδονάκι,

Καὶ τὸ χελιδονάκι,

Ἀρχίνισε νὰ ψάλλῃ

Τῆς ἀνοιξῆς τὰ κάλλη.

Κὶ ὁ ζέφυρος μαζὶ τους

Κατόπ' ἀπ' τὴν φωνή τους,

Σιγὰ σιγ', ἀπ' ὀπίσω

Γλυκὰ φουσᾷ τὸ ἴσο.

Ὁ ἥλιος κατὰ τάξι

Μὲ τὸ λαμπρὸν τ' ἀμάξι,